

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 4. Vt multas alias diphthongos, quæ nunc vsurpari desierunt, ita oi pro œ, apud veteres fuisse: emendatus Plauti locus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

videtur autem ea fuisse etiam apud Græcos celebris. Themistius quidem certè ea vitur: quem verisimile est eam ex aliquo vetustiore sumpsisse. Nam in oratione, qua Nicomedenses ad philosophiam exhortatus est: Imitandi sunt, inquit, nobis sapientiores medici: qui pharmaca ea, quæ amariora sunt, circumlito prius melle poculo, bibenda præbent. μιμητέον ἡμῖν τὰς σοφώτερας τῶν ἰατρῶν, οἱ τὰ πικρότερα τῶν φαρμάκων, μέλιτι ἔκλυον περιχέοντες, πίνειν δὲ δόσιν.

Vi multis alias diphthongos, quæ nunc vsurpari desierunt, ius oi pro æ; apud veteres fuisse. emendatus Plauti locus.

CAPVT IIII.

MVLTIS vsos diphthongis veteres, præter eas, quibus hodie vñmur, constat. nam & Fourios dicebant pro Furiis, & Paitos ac Aimilios pro Patis & Amiliis, & de Sabineis triumphasse Tarquinium, de Etrusceis Ser. Tullium, in veteribus monumentis legimus. Quinetiam vt ai pro æ, sic oi pro æ interdum scribere, vt opinor, solebant. itaque apud Plautum in Menæchmis proilium, & proilio, in veteribus libris scriptum animaduerti, pro eo, quod nunc prælium, & prælio scriberemus. Versus hi sunt, quibus Erotij meretricis cum parasito Peniculo, & cum Menæchmorum fratrum altero colloquium quoddam continetur.

E R. *Anime mi Menæchme salue. P E. quid ego? E R. extra numerum es mihi.*

P E. *Istud idem aliis ascriptiuus fieri ad legionem solet.*

M E. *Ego istic mihi hodie apparari iussi apud te proilium,*

Hodie vt fiet. in eo vterque prouiso potabimus.

hoc qui non intellexerant, priore loco discesserunt à vetere

Meretrix
lectio
LIII
25

vetere scriptura, & fecerunt, *pralium*: posteriore
tem, vnam vocem discerperunt in duas, & scripserunt,
pro Illo. quod qui ad Troianas pugnas recurrunt,
esset eis plurimum tribuo, adduci tamen, vt ipse
assentiar, hac quidem in parte non possum.

Dominos, nisi cupiditatibus suis imperent, ne seruis quidem suis imperare posse. CAP. V.

QUIBUS in domibus aut paterfamilias, aut
terfamilias nequiter libidinosèque viuat, in
seruos non esse seruos, neque communi condicio
seruitutis uti, sed liberius, licentiùs, dissolutius viuere
& quotidiana docet experientia, & M. Tullius in Co
liana defensione grauissimè ac sapientissimè dixit. Ne
ui enim, vt alicubi falsissimus, vrbaniusque ser
ptor posuit Lucianus, omnium conscij sunt, quæ a do
minis aut pulchrè aut turpiter fiunt, quocirca qui
designant flagitia. quæ latere atque occultari expectant
ij, tantum abest vt metuantur à seruis, ipsimet metu
tuunt seruos: utpote quos necessariò habeant ad faci
suorum facinorum testes. Hoc igitur argumento vti
est Cicero, vt doceret, verisimile non esse, M. Caelium
cum Clodix seruis consilium de veneno ei præbere
communicasse. Lysias quoq. in Oratione, quam scripsit
ei qui sacram oleam incidisse arguebatur, hoc ipse
eum argumento vtemem fecit: nunquam ausurus
fuisse se id facinus committere, cum & conscios eius
seruos adhibere oporteret, & ipse, eo perpetrato, non
seruos eos postea, sed dominos habiturus esset: nec
villo modo ausurus in eos animaduertere, quicquid illi
tandem fecissent. *πῶς ἔν, inquit, ἐκ ἀνὴρ ἀβλιώτατος*
ἀνθρώπων πάντων, εἰ τὸς ἐμαυτῷ δερόποντας, μάλιστα δὲ
ἐμελὼν ἔξεν, ἀλλὰ δεαπότας τὸν λοιπὸν βίον, τοιοῦτον ἔξεν
συνεῖδ' ἔστι